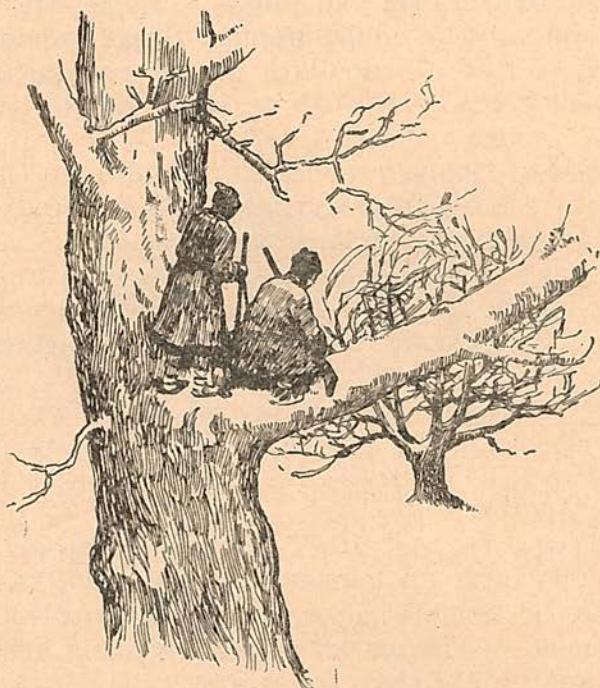

Следъ това, той сложи ржка на устата и изъ заспалитъ гори и долини се понесе грозенъ гласъ — същински вълчи вой:

— А-у-у-!.. А-у-у-у !.. — проеча нѣколко пѫти бай Васко и млѣкна.

Не се мина много време, отдалече, отнейде, се обади също такъвъ гласъ. Ловецътъ отново зави . . . Чу се още еднажъ и другиятъ гласъ. Следъ малко бай Васко пакъ зави. Гласътъ повтори, но този пѫть като че ли по-близо. Ловецътъ продължаваше отвреме навреме да вие. Вълкътъ също виеше и приближаваше.

Мина се тъй приблизително половинъ часъ. Изведнъжъ на края на поляната се мѣрна вълкътъ. Той пристъпваше бавно и се оглеждаше на вси страни. Приближи още малко, огледа се наоколо, подуши подозрително, приседна на заднитъ си крака и отново зави. Гласътъ му се отекна далечъ изъ планината . . .

По едно време той подуши месото въ капана. Приближи до него и започна да обикаля отдалечъ. После